

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců: **a) T. K.** a **b) M. K.**, zastoupení JUDr. Milanem Davidkem, advokátem se sídlem Stallichova 11, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2007, č. j. 4 Az 30/2007 - 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele JUDr. Milanu Davidkovi **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále „žalovaný“) ze dne 2. 8. 2007, č. j. OAM-10-293/LE-C09-C09-2007, o zamítnutí žádosti obou žalobců o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, a při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatelka se domnívá, že žalovaný vydal nezákonné rozhodnutí, neboť nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl. Stěžovatelka dále uvádí, že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů, když mezi rozhodnutím a podklady pro toto rozhodnutí neexistuje logická vazba.

Na podporu svých tvrzení stěžovatelka uvádí, že je v zemi původu ohrožena na životě a vystavena nepředstavitelnému psychickému tlaku z důvodu své příslušnosti k určité sociální skupině, přičemž stát není schopen jí před takovýmto příkořím zajistit odpovídajícím způsobem ochranu. Domnívá se tedy, že splňuje podmínku obsaženou v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a současně se v jejím případě rozhodně jedná o důvody humanitární, na základě kterých lze udělit azyl podle § 14 zákona o azylu.

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek Městského soudu v Praze a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Zároveň žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

III.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že předmětná kasační stížnost není důvodná, neboť jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatelka kasační stížností znovu napadá postup žalovaného v rámci správního řízení, přičemž stížnost odůvodňuje přesvědčením, že je v zemi původu ohrožena na životě tím, že náleží k určité sociální skupině. K námitce stěžovatelky ohledně použití § 14 zákona o azylu žalovaný uvádí, že při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné se nelze dovolávat posouzení důvodů azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný oponuje přesvědčení stěžovatelky o její příslušnosti k určité sociální skupině, neboť ženy pronásledované ze strany svých partnerů či manželů sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu netvoří. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka kasační stížností nijak proti postupu soudu nebrojí, nic mu nevytýká a žádný jeho závěr nenapadá, považuje žalovaný kasační stížnost za nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a navrhuje ji odmítnout.

IV.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že žádostí stěžovatelky o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se samostatně nezabýval, jelikož tento plyne automaticky již z ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu v nyní účinném znění.

V.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatelka požádala dne 25. 7. 2007 o udělení mezinárodní ochrany pro sebe a pro své nezletilé dítě M., a to z důvodu obav před svým bývalým manželem, který jí i její rodině vyhrožuje zabitím. Stěžovatelka uvedla, že se s bývalým manželem rozvedla v době, kdy byl ve výkonu trestu za spoluúčast na organizovaném zločinu. Na žádost stěžovatelky byl vydán jejímu bývalému manželovi soudní zákaz se k ní přibližovat, později byl zbaven i veškerých rodičovských práv. Stěžovatelka opustila Ukrajinu v roce 2003 a od té doby žije nepřetržitě v České republice. Dále uvedla, že otcem jejího nezletilého syna M. je její přítel, který pobývá v České republice na základě pracovního víza. Důvodem odchodu stěžovatelky z vlasti jsou primárně problémy s bývalým manželem, motivem

podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelky a jejího nezletilého dítěte je pak snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Žalovaný zamítl žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (ve znění účinném k 20. 12. 2007), neboť stěžovatelka neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu.

VI.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pro stručnost lze odkázat na precedenční usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006 (č. 933/2006 Sb. NSS), ve kterém byl podrobně vymezen institut přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany.

Při posouzení přijatelnosti stěžovatelčiny kasační stížnosti nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že všechny jí nadnesené právní otázky byly již v judikatuře zdejšího soudu řešeny.

Namítá-li stěžovatelka nedostatečná skutková zjištění, aniž by upřesnila konkrétní pochybení ze strany žalovaného, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svá dřívější rozhodnutí, kde se jednoznačně vyjádřil k zásadě a současně povinnosti tvrzení azylových důvodů samotným stěžovatelem, např. rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59 (č. 181/2004 Sb. NSS), rozsudek ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Azs 18/2004 (č. 312/2004 Sb. NSS) či rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, vše dostupné na www.nssoud.cz. Pokud tedy stěžovatelka v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a následně v kasační stížnosti pouze uvádí některá ustanovení správního řádu bez toho, aniž by své námitky blíže konkretizovala, nejedná se o řádně uplatněný důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b).

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud však neshledal relevantní námitku stěžovatelky, že přísluší k „určité sociální skupině“ podle § 12 odst. b) zákona o azylu, a to s odkazem na svou dřívější judikaturu, podle které *„strach z pronásledování kvůli příslušnosti k „sociální skupině“ žen pronásledovaných ze strany manželů či partnerů“ není důvodem pro udělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., neboť není zapříčiněn důvodem pro azylové řízení významným, tedy rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory žadatelky, ale obavami z dalšího terorizování ze strany bývalého manžela. Zákon o azylu pojem sociální skupina nevymezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U žen pronásledovaných ze strany manželů či partnerů proto nelze o sociální skupině hovořit“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 - 67, www.nssoud.cz).

K námitce stěžovatelky, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že ustanovení § 14 zákona o azylu umožňuje udělení azylu za situace, kdy v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, a to v případě hodném zvláštního zřetele. Ze správního spisu není zřejmé, že by stěžovatelka o udělení azylu z humanitárních důvodů požádala, správní orgán tuto možnost mohl zvažovat toliko z obecného hlediska, když vycházel z tvrzení stěžovatelky o důvodech poskytnutí mezinárodní ochrany.

V žalobě pak stěžovatelka nenamítala, že žalovaný při hodnocení podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů pochybil. Soud přezkoumává napadené výroky v mezích žalobních bodů [§ 75 odst 1 s. ř. s.], a proto nebyl povinen zkoumat soulad se zákonem tam, kde to stěžovatelka nepožadovala. Na doplnění je na místě uvést, že Nejvyšší správní soud se otázkou aplikace § 14 zákona o azylu v případě zjevně nedůvodné žádosti zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto jako nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát JUDr. Milan Davídek; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Z obsahu soudního spisu však plyne, že ustanovený advokát nevykonal žádný úkon právní služby, za který odměna náleží (§ 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu); proto mu soud odměnu za zastupování nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu